

Thiên tính và Nhân tính

CÂU HỎI

Đức Kitô trong Nhất Lãm : luôn muốn giấu căn tính của mình, yếu đuối, bi lụy, nhưng Đức Kitô trong Gioan : luôn tỏ rõ căn tính của mình là Thiên Chúa, người đầy bản lĩnh. Tại sao cùng một nhân vật lại có cung cách tự mâu thuẫn như vậy? Cũng là do trí tưởng tượng của các tác giả chăng?

TRẢ LỜI

Không biết câu hỏi này từ đâu ra vì dù có một chút sự thật, nhưng không phải toàn bộ sự thật. Câu hỏi không đưa ra bằng chứng nào khi nói rằng ‘Đức Kitô trong Nhất Lãm: luôn muốn giấu căn tính của mình, yếu đuối, bi lụy, nhưng Đức Kitô trong Gioan: luôn tỏ rõ căn tính của mình là Thiên Chúa, người đầy bản lĩnh.’

Vì không biết lý do câu hỏi này ra đời, nên sau đây chỉ xin trưng ra một số câu Phúc Âm, chứ không phải tất cả, để cho thấy sự thật không giống như câu hỏi nêu ra.

Sự thật là (1) các **Phúc Âm Nhất Lãm hướng nhiều đến NHÂN TÍNH** của Chúa Giêsu, nhưng không có nghĩa là Chúa muốn che giấu căn tính của mình, hay yếu đuối, bi lụy, và (2) **Phúc Âm theo thánh Gioan hướng nhiều đến THIÊN TÍNH** của Chúa Giêsu, nhưng không có nghĩa là Chúa luôn tỏ rõ căn tính của mình là Thiên Chúa, đầy bản lĩnh.

Trái lại, tất cả bốn Phúc Âm đều trình bày cả nhân tính và thiên tính của Chúa Giêsu. Cả hai bản tính này đều ở trong Chúa Giêsu, nên Ngài vừa là Thiên Chúa thật, vừa là người thật.

A.. Sau đây là một số ví dụ trong các Phúc Âm Nhất Lãm chứng tỏ Chúa Giêsu không hề muốn che giấu căn tính của mình, hay yếu đuối, bi lụy.

1. Tuyên bố công khai về căn tính (Mt 16,13–17; Mc 8,27–30; Lc 9,18–21)

* Trong cả ba Phúc Âm, khi Phêrô tuyên xưng: “Thầy là Đấng Kitô, Con Thiên Chúa hằng sống”, Chúa Giêsu không phủ nhận, mà còn chúc phúc cho Phêrô (đặc biệt rõ trong Mt 16,17).

* Dù sau đó Ngài dặn các môn đệ đừng nói với ai, điều đó không phải vì Ngài yếu đuối, mà vì thời điểm chưa đến.

2. Làm phép lạ công khai trước đám đông

* Hóa bánh ra nhiều (Mt 14,13–21; Mc 6,30–44; Lc 9,10–17): Trước hàng ngàn người, Chúa Giêsu công khai làm phép lạ, chứng tỏ quyền năng và lòng thương xót – một hành động mạnh mẽ, đầy uy quyền.

* Chữa người bại liệt (Mc 2,1–12): Không chỉ chữa lành mà còn nói: “Tội con đã được tha”, rồi xác nhận: “Con Người có quyền tha tội”, rõ ràng là một tuyên bố thần linh công khai.

3. Trục xuất quỷ và tuyên bố quyền lực trên sự dữ

* Mc 1,21–28; Lc 4,31–37: Chúa Giêsu trục xuất quỷ, và quỷ phải la lên: “Ông là Đấng Thánh của Thiên Chúa!”. Dù Chúa Giêsu bắt nó im, nhưng quyền năng Ngài đã bộc lộ rõ, gây kinh ngạc cho dân chúng.

4. Lên án các kinh sư và biệt phái (Mt 23)

* Trong Mt 23, Chúa Giêsu gọi họ là “kẻ giả hình”, “mù quáng”, “mò mả tô vôi” – những lời tố cáo công khai, đầy can đảm và uy quyền, không hề “yếu đuối” hay “bi lụy”.

5. Vào Giêrusalem như Đấng Mêsia (Mt 21,1–11; Mc 11,1–11; Lc 19,28–40)

* Việc Chúa Giêsu cưỡi lừa tiến vào thành, được dân tung hô “Hosanna con vua Đavít!”, là hành động công khai chấp nhận căn tính Mêsia, theo lời tiên tri Dacaria (9,9).

6. Khi ra trước Thượng Hội Đồng (Mt 26,63–64; Mc 14,61–62; Lc 22,66–71)

* Khi bị hỏi: “Ông có phải là Đấng Kitô, Con Thiên Chúa không?”, Chúa Giêsu khẳng định rõ ràng: “Chính là Ta đó, và rồi các ông sẽ thấy Con Người ngự bên hữu Đấng Toàn Năng...” (Mc 14,62). Đây một tuyên bố rất mạnh mẽ, và là lý do họ kết án Ngài phạm thượng.

7. Khi chịu khổ nạn và chịu chết

* Dù có yếu tố đau đớn (trong Vườn Cây Dầu), Chúa Giêsu vẫn nói: “Đừng theo ý con, mà theo ý Cha” – đây không phải là sự bi lụy, mà là sự vâng phục trong sức mạnh và tình yêu.

* Trên thập giá, trong Lc 23,46, Ngài nói: “Lạy Cha, con xin phó linh hồn con trong tay Cha” – một hành vi chủ động và tin tưởng tuyệt đối, không yếu đuối.

Nhận Xét:

Một số trưng dẫn trên cho thấy trong các Phúc Âm Nhất Lãm Chúa Giêsu không muốn che giấu căn tính, mà **thường xuyên mặc khải qua lời nói, hành động, và sự hiện diện quyền năng**. Ngài không ‘yếu đuối’ hay ‘bi lụy’, nhưng rất quyết liệt, mạnh mẽ, đầy uy quyền, đặc biệt khi đối diện với sự dữ, giả hình và đau khổ.

B.. Sau đây là một số ví dụ trong Phúc Âm theo thánh Gioan chứng tỏ Chúa Giêsu không ‘luôn tỏ rõ căn tính của mình là Thiên Chúa, người đầy bản lĩnh’. Khi đọc Phúc Âm theo thánh Gioan người thường thấy một Chúa Giêsu rất thần linh, đầy quyền năng, luôn ý thức rõ mình là Con Thiên Chúa – điều đó đúng. Nhưng cũng chính trong Phúc Âm theo thánh Gioan, Chúa Giêsu được trình bày là một con người thật, với cảm xúc, đau đớn, giới hạn và nhu cầu như bao người khác.

1. Chúa Giêsu mệt mỏi và khát nước (Ga 4,6–7):

Người mệt mỏi vì đi đường, nên ngồi ngay xuống bờ giếng... Một phụ nữ Samari đến lấy nước. Đức Giêsu nói với bà: ‘Chị cho tôi xin chút nước uống’. Điều này cho thấy Ngài thật sự là con người – biết mệt mỏi, khát nước, cần nghỉ ngơi.

2. Chúa Giêsu cần tình bạn và cảm thấy cô đơn (Ga 6,66–67)

“Từ lúc đó, nhiều môn đệ rút lui... Đức Giêsu hỏi nhóm Mười Hai: ‘Cả anh em nữa, anh em cũng muốn bỏ đi sao?’”

Câu hỏi này cho thấy Chúa Giêsu đầy cảm xúc, đau buồn vì bị từ chối, và mong muốn sự gắn bó, trung tín từ bạn hữu.

3. Chúa Giêsu có tình bạn sâu nặng (Ga 11,3; Ga 13,23–25)

* Ga 11,3: “Lạy Thầy, người Thầy yêu đang đau nặng.”

* Ga 13,23: “Một trong các môn đệ, người được Đức Giêsu thương mến, đang tựa vào ngực Thầy.”

Cho thấy Chúa Giêsu có tình cảm gần gũi, yêu thương như một người bạn thân thiết, không chỉ là một ‘vị Thầy siêu việt’.

4. Chúa Giêsu xúc động, rơi lệ (Ga 11,33–35):

“Người thôn thức trong lòng, xao xuyến... Đức Giêsu liền khóc.” Khi thấy Maria và người Do Thái khóc thương Lazarô, Chúa Giêsu bị xúc động mạnh và khóc, thể hiện tình cảm sâu sắc rất con người.

5. Chúa Giêsu bối rối (Ga 12,27; Ga 13,21)

* Ga 12,27: “Bây giờ, tâm hồn Thầy xao xuyến. Thầy biết nói gì đây?”

* Ga 13,21: “Đức Giêsu xao xuyến trong lòng và nói...”

Chữ “xao xuyến” là một trạng thái ‘bấn loạn, rối bời trong tâm trí’, biểu hiện sự lo âu và căng thẳng thật sự, rất “người”.

6. Chúa Giêsu chấp nhận sự bắt lức của con người (Ga 18,11)

“Hãy xô gương vào vỏ! Chén Cha đã trao thì Thầy không uống sao?”

Ngài không vùng vẫy chạy trốn, mà đón nhận đau khổ như một người vâng phục trong yếu đuối, không phô trương bản lĩnh, hay dựa vào khả năng chống cự của các môn đệ.

7. Chúa Giêsu đau đón về thể xác (Ga 19,28–30)

“Sau đó, Đức Giêsu biết rằng mọi sự đã hoàn tất. Và để ứng nghiệm lời Thánh Kinh, Người nói: ‘Tôi khát!’ ... Khi uống xong, Đức Giêsu nói: ‘Thể là đã hoàn tất!’ Rồi gục đầu xuống và trút hơi thở.”

Chúa Giêsu không chỉ hoàn tất kế hoạch cứu độ, mà còn là một con người thật sự trải qua đau khổ, mất nước, kiệt sức và cái chết.

Nhận Xét:

Dù Phúc Âm theo thánh Gioan nhấn mạnh Thiên tính của Đức Giêsu (“Ngôi Lời đã trở nên người phàm” – Ga 1,14), nhưng chính Tin Mừng này lại chứa nhiều chi tiết rất cụ thể và cảm động về tính nhân loại thật sự của Ngài: mệt mỏi, khát, khóc, xao xuyến, cần tình bạn, chịu đau và chết.

Chúa Giêsu trong Phúc Âm theo thánh Gioan không phải là Đấng siêu nhân không cảm xúc, mà là một Thiên Chúa làm người – trọn vẹn và thật sự.

Kết Luận: Giáo Lý Hội Thánh Công Giáo

Số 464: “Mầu nhiệm Nhập Thể là mầu nhiệm trung tâm của đức tin Kitô giáo: Con Thiên Chúa làm người... Giáo Hội tuyên xưng rằng Chúa Giêsu Kitô là Thiên Chúa thật và là người thật, có hai bản tính thần linh và nhân loại, không lẫn lộn, không chia cách, hợp nhất nơi một Ngôi vị duy nhất là Ngôi Hai Thiên Chúa.”

Số 469 (tóm lược Công đồng Calxêđônia): “Chúa Kitô là một Ngôi vị duy nhất, nhưng có hai bản tính trọn vẹn: thiên tính và nhân tính. **Ngài không có hai ngôi vị, nhưng là một Ngôi vị duy nhất – Con Thiên Chúa, Ngôi Hai, có hai bản tính.**”

Lm JOHN MINH